
PRZYSIĘGAJĄCY (6) *part praes act*

a jasne.

sg m G przysięgając(e)go (3). ◇ pl N m pers przysięgający (2). ◇ G przysięgających (1).

Sł stp s.v. przysięgać; Cn, Linde brak.

Potwierdzający coś przysięgą (6) : Dla tego ci społem przyfygájący máią być takowi/ którzyby dobrze ználi tego zá którym przyfygáią [...] áby taką przyfygą swoią Páná Bogá y sumnienia swego nie obrázili. *GroicPorz* y4v; Powieść człowieka często przyfygájącego [*loquela multum iurantis*] iest ku postráchowi *BibRadz Eccli* 27/14[15].

Wyrażenie: »prożno [= *falszywie*] przysięgający« (1): o resolucyi w̄m̄ od kogo inszego wiedziec bedziefz gdyz tam prożno przysięgájący sekretarze niebywaią. *ActReg* 155.

a. *W funkcji rzeczownika* (3) : (*nagł*) O wolności przyfygájącego. (-) W Prawie gdy ieden drugiemu zdawa przyfygę/ iuż nie może dálej przeciw niemu czynić w oney sprawie/ ieliby przyfygł. *GroicPorz* z4v, oo2 [2 r.].

Cf **PRZYSIĘGAĆ**

MN